

Sygn. akt IV K 387/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 września 2015r.

Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi - Północ w Warszawie w IV Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Ładny

Protokolant: Łukasz Gajowniczek

Prokurator: Maria Kwak

po rozpoznaniu na posiedzeniu w dniu 29.09.2015r.

sprawy

K. L., s. M. i B., ur. (...) w G.

oskarżonego o to, że:

w dniu 5 kwietnia 2014 roku w W., z góry powziętym zamiarem, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w wysokości 650 złotych poprzez podawania się, w trakcie sprzedaży internetowej na portalu (...), za inną osobę o danych (...) i wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do tożsamości sprzedawcy posługującego się adresem mailowym (...) oraz zamiaru wywiązania się z umowy kupna – sprzedaży i przekazania wyżej wymienionemu kodów dostępu do przeglądarkowej gry komputerowej o nazwie (...) jak również nie zwrócił w/w przekazanych pieniędzy, przelanych uprzednio w kwotach po 325 złotych na własny rachunek bankowy nr (...) oraz rachunek bankowy nr (...) należący do brata D. L., czym działał na szkodę M. S. w łącznej wysokości 650 złotych,

tj. o czyn z art. 286§1 kk

orzeka

I. Oskarżonego **K. L.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na mocy art. 286§1 kk skazuje go i wymierza mu karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. Na mocy art. 69§1 i 2 kk i art. 70§1 kk wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat tytułem próby,

III. Na mocy art. 46§1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwoty 650 (sześćset pięćdziesiąt) złotych,

IV. Na mocy art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w kwocie 270 (dwieście siedemdziesiąt) złotych, w tym 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty.

sygn. akt IV K 387/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 04 kwietnia 2014 r. M. S., za pośrednictwem sieci internet, na swój adres e-mail (...) otrzymał ogłoszenie zamieszczone na portalu (...) dotyczące możliwości zakupu kodów dostępu do przeglądarkowej gry komputerowej (...) za kwotę 325 złotych. Zgodnie z treścią otrzymanych informacji przedmiotowe kody dostępu do gry były oferowane przez osobę o danych osobowych S. B. posługującą się adresem e-mail: (...), w treści ogłoszenia wskazano także nr rachunku bankowego: (...), na który należało dokonać przelewu ww. kwoty pieniędzy. W rzeczywistości ogłoszenie to zamieścił K. L., który przebywając poza granicami Polski, w celu uzyskania środków pieniężnych na bilet powrotny do kraju, posługiwał się danymi innej osoby oraz podając swój numer rachunku bankowego, działał z góry powziętym zamiarem nie wywiązania się z oferty sprzedaży kodów dostępu do gry komputerowej, tylko wyłudzenia środków pieniężnych stanowiących cenę za rzekomo oferowane kody dostępu do gry. M. S., będąc zainteresowany nabyciem przedmiotowych kodów, w dniu 04 kwietnia 2014 r. dokonał przelewu kwoty 325 zł na wskazany w treści oferty numer rachunku bankowego prowadzony przez (...) we W.. Po przesłaniu pieniędzy M. S. kontaktował się drogą elektroniczną z podającym się za S. B. K. L., na którego prośbę przesłał potwierdzenie dokonanego przelewu, który informował go, że zablokowane konto w banku i nie może wypłacić otrzymanych pieniędzy. K. L. zasugerował mu, aby anulował dokonany przelew i wycofał pieniądze oraz ponownie przesłał kwotę 325 złotych na rachunek bankowy o nr: (...) 0000 0001 2025 (...), mający rzekomo należeć do jego siostry, a który w rzeczywistości należał do jego brata D. L.. M. S. w tym samym dniu dokonał przelewu kwoty 325 złotych na wskazany wyżej rachunek bankowy prowadzony przez (...) we W.. Następnie kontaktował się drogą elektroniczną z K. L., który zapewniał go, że wywiąże się z zawartej umowy, a także, iż M. S. do dnia 07 kwietnia 2014 r. otrzyma przelew zwrotny na kwotę 325 złotych z rzekomo zablokowanego przez bank rachunku bankowego o nr (...). W dniu 05 kwietnia 2014 r. M. S. otrzymał na swój adres poczty elektronicznej wiadomość od K. L., w której podany był login oraz hasło, jednakże po sprawdzeniu i próbie zalogowania się okazało się, że nie uzyskał dostępu do konta gry (...), gdyż kody dostępu były nieprawidłowe. K. L. nie zwrócił także M. S. wpłaconej przez niego na wskazane rachunki bankowe kwoty 650 złotych, pomimo zapewnienia, że pieniądze te zostaną zwrócone do dnia 07 kwietnia 2014 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: zeznań świadka M. S. (k. 2-2v), potwierdzeń przelewu (k. 5-6), korespondencji mailowej (k. 7-34), informacji grupy (...) (k. 50), danych (...) (k. 58-59), danych o rachunkach bankowych (k. 76-78), dokumentacji bankowej (k. 99), wyjaśnień oskarżonego (k. 153).

Oskarżony M. L. w trakcie postępowania przygotowawczego przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że osobę o danych M. S. poznał przez internet, korespondował z nim na portalach, być może także mailem, był wówczas Tajlandii i nie miał wyjścia, bo potrzebował pieniędzy na bilet, aby wrócić do Polski. Oskarżony potwierdził, że posługiwał się wymyślonymi danymi osobowymi S. B. i K. B.. Odnośnie podawanych numerów rachunków wyjaśnił, że pierwszy z podanych rachunków został zablokowany przez bank, dlatego podał drugi numer konta, które należało do jego brata D. L.. Z wyjaśnień oskarżonego wynika, że brat miał te pieniądze przekazać, jednakże nie miał wiedzy co do ich niezgodnego z prawem pochodzenia. Oskarżony wyjaśnił, że był poszukiwany, także do innych spraw karnych, ukrywał się, gdyż bał się iść do więzienia. Zadeklarował gotowość naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w ciągu dwóch miesięcy. Oskarżony K. L. złożył wniosek o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzania rozprawy i wymierzenie za zarzucany czyn kary 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat wraz z orzeczeniem na podstawie art. 46 § 1 k.k. obowiązku naprawienia szkody w całości oraz obciążenia kosztami postępowania (k. 153).

Sąd zważył co następuje:

Sąd uwzględnił wyjaśnienia oskarżonego K. L. złożone w trakcie postępowania przygotowawczego, które ograniczają się de facto do przyznania się do popełnienia zarzucanego im czynu oraz wskazania powodu takiego zachowania, albowiem wyjaśnienia te są zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie, w szczególności zeznań pokrzywdzonego M. S., jak również załączonej dokumentacji w postaci potwierdzenia wykonania przelewów, także prowadzonej między pokrzywdzonym i oskarżonym korespondencji mailowej dotyczącej wykonania zawartej umowy i przesłania pokrzywdzonemu zakupionych kodów dostępu do gry (...). Oskarżony nie kwestionował faktu, że działał z góry powziętym zamiarem nie wywiązania się z zawartej z pokrzywdzonym umowy, że

jego celem było wyłudzenie od pokrzywdzonego środków pieniężnych, które zamierzał przeznaczyć na własne potrzeby poprzez wprowadzenie go w błąd zarówno co do swojej tożsamości, jak i zamiaru przekazania prawidłowych kodów dostępu zgodnie z zamieszczonym na portalu (...) ogłoszeniem.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania pokrzywdzonego M. S., albowiem są logiczne oraz zgodne z treścią pozostałego materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie. Pokrzywdzony w sposób szczegółowy w ich treści przedstawił zarówno okoliczności dotyczące nabycia za pośrednictwem portalu (...) kodów dostępu do gry komputerowej (...), jak również związane z brakiem realizacji zawartej umowy przez oskarżonego pomimo wysłania mu przez pokrzywdzonego łącznie kwoty 650 złotych oraz wskazywanymi przez sprzedającego rzekomymi przyczynami braku możliwości realizacji umowy, także zapewnień ze strony oskarżonego, iż przedmiotowe kody do gry zostaną mu przesłane, wreszcie okoliczności związanych ze stwierdzeniem przez pokrzywdzonego, iż otrzymane kody, za które zapłacił, są wadliwe i nie umożliwiają dostępu do wskazanej wyżej gry. Zeznania M. S. w zakresie ww. okoliczności znajdują potwierdzenie w treści pozostałego materiału dowodowego, w postaci między innymi wydruków z korespondencji mailowej z oskarżonym, także dotyczącej zamieszczonego przez ogłoszenia o sprzedaży przedmiotowych kodów dostępu do gry, a także dokumentacji w postaci potwierdzenia wykonania przelewów, jak również informacji uzyskanych z (...)potwierdzającej, że podane przez oskarżonego podającego się za inną osobę numery rachunków bankowych, na które pokrzywdzony przelał pieniądze, nie należały do osoby, której danymi K. L., się posłużył.

Z treści zeznań złożonych przez świadka B. C. – matkę oskarżonego – wynika, że po założeniu przez nią rachunku bankowego, jej syn K. L. przyznał się, że zabrał jej dokumenty związane z tym rachunkiem, a następnie ktoś na ten rachunek wysyłał oraz pobierał pieniądze, o czym nie wiedziała. W związku z tą sytuacją była prowadzona sprawa przez policję w Ś. B. C. wskazała, że nie zna miejsca pobytu K. L., nie potrafi także korzystać z komputera i internetu. Zeznania B. C. Sąd uznał za wiarygodne, albowiem w sprawie nie ujawniły się jakiegokolwiek okoliczności, które podważałyby ich treść, nie mniej jednak dla dokonanych ustaleń w sprawie, zeznania te nie miały istotnego znaczenia.

Odnosnie pozostałych dowodów zgromadzonych w sprawie zaliczonych w poczet materiału dowodowego na podstawie art. 343 § 4 k.p.k. w zw. z art. 394 § 1 i 2 k.p.k., w postaci między innymi: potwierdzeń przelewu (k. 5-6), danych (...) (k. 58-59), danych o rachunkach bankowych (k. 76-78), dokumentacji bankowej (k. 99), Sąd uwzględnił je przy ustalaniu stanu faktycznego nie znajdując podstaw do zakwestionowania ich autentyczności ani prawdziwości zawartych w nich treści.

W świetle tak ukształtowanego materiału dowodowego Sąd uznał, iż okoliczności czynu i wina oskarżonego K. L. odnośnie zarzucanego mu czynu nie budzi żadnych wątpliwości i w związku z tym dołączone przez Prokuratora do aktu oskarżenia w trybie art. 335 k.p.k. wnioski o wydanie wyroku skazującego bez przeprowadzenia rozprawy, zasługuje na uwzględnienie, albowiem postawa oskarżonego wskazuje, że cele postępowania zostaną osiągnięte mimo nie przeprowadzenia rozprawy. Oskarżony K. L. w dniu 5 kwietnia 2014 r. w W., z góry powziętym zamiarem, działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, doprowadził M. S. do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem w wysokości 650 złotych poprzez podawanie się, w trakcie sprzedaży internetowej na portalu (...), za inną osobę o danych (...) i wprowadzenie pokrzywdzonego w błąd co do tożsamości sprzedawcy posługującego się adresem mailowym (...)oraz zamiaru wywiązania się z umowy kupna – sprzedaży i przekazania wyżej wymienionemu kodów dostępu do przeglądarkowej gry komputerowej o nazwie (...) jak również nie zwrócił w/w przekazanych pieniędzy, przelanych uprzednio w kwotach po 325 złotych na własny rachunek bankowy nr (...) oraz rachunek bankowy nr (...)należący do brata D. L., czym działał na szkodę M. S. w łącznej wysokości 650 złotych. Swoim zachowaniem wypełnił ustawowe znamiona występkę oszustwa z art. 286 § 1 k.k.

Przestępstwo oszustwa określone w art. 286 § 1 k.k. jest przestępstwem umyślnym, zaliczanym do tzw. celowościowej odmiany przestępstw kierunkowych. Charakterystyczny dla strony podmiotowej tego przestępstwa zamiar bezpośredni powinien obejmować zarówno cel działania sprawcy, jak i sam sposób działania zmierzającego do zrealizowania tego celu. Przypisanie przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. wiąże się z wykazaniem, że sprawca obejmował swoją świadomością i zamiarem bezpośrednim kierunkowym wprowadzenie w błąd innej osoby oraz to,

że doprowadza ją w ten sposób do niekorzystnego rozporządzenia mieniem. (postanowienie Sądu Najwyższego z 04.01.2011 r., III KK 181/10, OSNKW 2011/3/27). Istniejące w przedmiotowej sprawie okoliczności potwierdzają, iż oskarżony K. L. działał z zamiarem nie wywiązania się z zawartej z pokrzywdzonym umowy kupna - sprzedaży, a jego celem było doprowadzenie M. S. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem poprzez wprowadzenie w błąd zarówno co do tożsamości sprzedawcy, jak i zamiaru wywiązania się z umowy i przekazania pokrzywdzonemu kodów dostępu do przeglądarkowej gry komputerowej (...). O powyższym świadczy postawa oskarżonego zarówno przed zawarciem umowy, który chcąc ukryć swój zamiar i cel działania, posługiwał się danymi innych osób oraz wskazywał numery rachunków bankowych, rzekomo należące do tych osób, a także jego postawa po zawarciu umowy i dokonaniu przez pokrzywdzonego dwukrotnie przelewów kwot po 325 złotych, przejawiająca się w zwodzeniu pokrzywdzonego co do rzekomych okoliczności utrudniających realizację umowy, a następnie przesłaniu mu wadliwych i bezużytecznych kodów dostępu oraz nie zwróceniu otrzymanych od pokrzywdzonego pieniędzy. W świetle wskazań wiedzy oraz logicznego rozumowania bezsporne jest, iż zachowanie oskarżonego od początku było nakierowane na osiągnięcie korzyści majątkowej w postaci wyłudzenia łącznie kwoty 650 zł poprzez doprowadzenie pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, tj. dokonania przez niego wpłaty kwot po 325 złotych na wskazane rachunki bankowe, za pomocą wprowadzenia w błąd co do swojej tożsamości oraz zamiaru wywiązania się z zobowiązania, tj. przesłania pokrzywdzonemu prawidłowych kodów dostępu do wskazanej wyżej gry komputerowej.

Przy wymiarze kary jako okoliczność obciążającą Sąd potraktował działanie z niskich pobudek.

Okoliczności łagodzące stanowią stosunkowo niewielką wartość wyrządzonej szkody, jak również dotychczasowa niekaralność oskarżonego (karta karna – k. 133-134).

Biorąc pod uwagę wyżej wymienione okoliczności Sąd wymierzył oskarżonemu K. L. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności uznając ją za adekwatną zarówno do stopnia winy jak i stopnia społecznej szkodliwości popełnionego czynu, a także za spełniającą wobec oskarżonego wychowawcze i zapobiegawcze cele, jak również za odpowiadającą społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Biorąc pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego K. L. Sąd uznał, iż oskarżony nie jest osobą na tyle zdemoralizowaną, w stosunku do której tylko orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności gwarantowałoby jego skuteczną resocjalizację i zapobieżenie powrotowi do przestępstwa. Zdaniem Sądu sam fakt skazania powinien uświadomić oskarżonemu nieopłacalność naruszania norm porządku prawnego oraz konieczność, a zarazem nieuchronność poniesienia odpowiedzialności karnej za popełnione przestępstwo. Sąd uznał zatem, iż w przypadku oskarżonego K. L. istnieje pozytywna prognoza kryminologiczna co do przestrzegania przez niego porządku prawnego w przyszłości i tym samym nie zachodzi jeszcze w tym momencie konieczność stosowania wobec niego bezwzględnej kary pozbawienia wolności. Wyznaczony trzyletni okres warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności jest wystarczającym czasem dla sprawdzenia trafności pozytywnej prognozy w stosunku do oskarżonego.

Biorąc pod uwagę okoliczność, iż szkoda wyrządzona przez oskarżonego K. L. do dnia dzisiejszego nie została naprawiona Sąd stosownie do treści art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec niego środek karny w postaci obowiązku naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego M. S. kwoty 650 złotych, stanowiącej równowartość wyrządzonej szkody.

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 627 k.p.k. uznając, iż nie ma podstaw do zwolnienia oskarżonego od obowiązku ich uiszczenia. O opłacie Sąd orzekł stosownie do dyspozycji art. 2 ust.1 pkt 3 ustawy o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 ze zm.).